

Cartes

Agraïment

PERE ROURA GARRIGOLAS. girona.

Dimecres passat el meu pare, de 89 anys, va caure a prop del CAP del carrer Manuel de Falla de Salt. Amb aquestes ratlles voldria donar les gràcies a totes les persones que desinteressadament el van ajudar acompanyant-lo al centre d'assistència, així com a tot el personal del CAP, en especial les infermeres i metge d'urgències dels dies 31 d'octubre i 1 de novembre per l'atenció que va donar a en Salvador. És digne de destacar i d'aplaudir com, malgrat les maleïdes retallades, seguiu fent la vostra feina ben feta i amb la màxima il·lusió. També faig extensiu l'agraïment a tot el personal del casal de Les Bernardes de Salt.

El pastor i les ovelles

maria teresa pons. Olot.

El motiu d'aquesta carta és informar les famílies amb gent gran que necessiten suport a la llar.

Vull exposar el cas de la nostra família. Vam arribar a un acord amb una senyora per tal que ajudés el meu pare en les feines domèstiques. Sempre la vam tractar com una més de la família, inclosos dinars i sortides familiars. Al cap d'un temps prudencial va convèncer el meu pare per poder-se quedar a residir amb ell, ja que, segons deia, les seves companyes de pis li feien la vida impossible. El meu pare va acceptar.

Una mica més endavant, va voler empadronar-se, amb l'excusa de facilitar-li l'arribada de correspondència. Ens van aconsellar que no ho féssim.

Més tard, va començar a insistir en utilitzar la meva llibreta del compte corrent, al·legant problemes d'enviament de diners als seus familiars. Evidentment vaig dir que no.

Des que la senyora convivia amb el meu pare, vam adonar-nos que cada mes es gastaven una mitjana de 2.000 euros. Vam començar a dubtar de tot plegat.

Poc temps després vam informar-nos sobre les conseqüències de la nova llei: tenir una persona acollida sense papers pot representar una multa de 501 a 10.000 euros; i si, com és en el nostre cas, està treballant, la multa és de 6.001 a 60.000 euros. Evidentment, això ens va preocupar i vam proposar-li que anés buscant una altra feina, ja que no la podem donar d'alta a la Seguretat Social.

La sorpresa va ser que al cap de pocs dies, em va trucar el meu pare ben capficat, dient que havia rebut una carta de la Generalitat en la qual ens denunciava per acomiadament improcedent.

Hem tingut una moguda considerable. Hem hagut de pagar una quantitat important de diners en un acte de conciliació. L'advocat ens va aconsellar que valia més pagar que tirar endavant el judici, que per a nosaltres era molt més perjudicial, i ella podia sol·licitar permís de residència i treball per arrelament laboral. Ni ens ho va plantejar, ja que l'únic que li interessava eren els diners. No es tracta d'un fet aïllat. Ens hem informat degudament i ens hem assabentat que suposadament es tracta tot plegat d'un negoci promogut per un Pastor Evangelista que coacciona aquestes noies (per cert molt creients) empenyent-les a actuar d'aquesta manera. Un negoci prou lucratiu.

P.D.: Tot i que hi ha alguns casos com el nostre, no volem fer pagar justos per pecadors, ja que suposem que es tracta només d'una minoria.

Estan matant el futbol

FERNANDO GUERRERO BARRIO. GIRONA.

A l'inici de la nova temporada, els clubs de futbol deuen a Hisenda 750 milions d'euros, uns 11 milions a la S.S. i un deute global d'uns 5.000 milions, ningú sap quan es farà efectiu el pagament, ja que els clubs diuen que no tenen diners, però segueixen gastant més del que ingressen en fitxatges, i és que no hauria d'estar permès fitxar sense abans pagar el que es deu, però els clubs han optat pel més fàcil, que és demanar més diners de les travesses, les ràdios, la televisió, l'augment del preu de les entrades i el més indignant, han tret el futbol en obert

els dissabtes, i equips com el Reial Madrid i el Barcelona a partir d'ara es veuran només per canals de pagament, sense pensar que hi ha milions de persones que no poden accedir a aquestes plataformes i no podran veure aquests equips. Aquesta situació està provocada per la mala gestió de les juntes directives dels clubs, que no han sabut administrar els seus ingressos i que ara busquen diners desesperadament, pujant els preus de les entrades sense tenir en compte la situació del país, immers en una profunda crisi econòmica, ni que l'assistència dels aficionats als estadis anirà en descens en els propers anys, portant alguns clubs a la seva desaparició si no es prenen mesures urgents.

Els anuncis no ensenyen
zoel esteve puig.

Acabo de veure la televisió i m'he adonat dels milers de coses que no rutllen. Per començar, estava veient una sèrie quan han saltat els anuncis. El primer tractava sobre una noia que arriba del col·legi i la seva mare li ofereix una "recompensa" pel seu esforç, donant-li un ou kinder. Necessita realment una recompensa per anar al col·legi aquella nena? Seria pitjor la mare si no li hagués portat aquell ou? Després ha sortit un anunci sobre un noi que no endreça la seva habitació. Al dir que no l'endreça em refereixo a què sembla una cort de porcs. Però resulta que sap anar a una pàgina web i introduir un simple codi. Justifica saber fer el que quasi tothom sap fer, poder deixar l'habitació feta un merder? Ens està dient que si els nois saben una mica d'ordinadors poden deixar la seva habitació en un estat lamentable? Podria seguir amb la llista d'anuncis no adequats que inciten a conductes errònies o a seguir segons quin estil de roba o de pentinat, però acabaré dient que el millor que es pot fer és apagar la televisió i llegir un bon llibre.

Gent que m'estima
pere vila. sils.

Sóc en Pere, el de l'accident. Torno a escriure per exclamar que n'estic de content de viure a la Residència de Gent Gran de Sils! El tracte del seu personal és entranyable, com el de la psicòloga Rosita, que em va acompanyar en tot moment des que em van pujar a la ambulància i mentre esperava a l'hospital i em van fer totes les proves. La Mercè, la coordinadora, és estupenda. També va venir a l'hospital preocupada pel meu estat, i em va tornar cap a casa. Allà, m'esperava una rebuda que no oblidaré mai. Totes les noies que allà treballen, em van obsequiar amb diferents regals, però el que més em va emocionar va ser una postal que totes i cadascuna em va dedicar. Aquelles paraules em van fer plorar llàgrimes d'alegria, ja que em van transmetre tot l'afecte que em professen. Després del gran ensurt per l'envergadura de l'accident, dono, orgullós, gràcies a Déu i a la Verge de Lourdes que estic viu, i que hi ha tanta gent que m'estima.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/11/05/cartes/589316.html?utm_source=rss